

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
Pe străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3—1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Marea adunare dela Alba-Iulia

Sărbătoarea constituției — Cuvântul I. P. S. Mitropolit Dr. Alexandru Nicolescu la marea adunare dela Alba-Iulia

Luni 27 Februarie s'a împlinit un an de când M. Sa Regele a dat țării și poporului românesc o nouă constituție. Țara, căreia i-a fost încredințată spre învoire această nouă lege de temelie, a primit-o cu seninătate. Mărturie ne este votarea dela 28 Februarie a anului trecut.

Odată un învâdat și înțelept conducător grec a fost întrebat, dacă crede că a dat țării sale cea mai bună constituție, „Nu, răspunse el, ci pe aceea care se potrivește mai bine”. Așa a făcut și M. Sa Regele, ajutat de luminații săi sfințici, s'a născut să dea țării, constituția cea mai potrivită și mai aproape de sufletul poporului.

Prin noua constituție, neamul nu s'a mai risipit și împărțit în tabere vrăjmașe, ci s'a unit și întărit în jurul tronului. A început un veac nou, de muncă, pace și liniște. Conducătorii și poporul s'an găsit din nou alături, la muncă pentru binele tuturor și înălțarea neamului. Anul ce s'a dus va rămânea ca o mărturie și dovadă limpede de toate înfăptuirile rodnice și minunate la cari s'a ajuns.

Împlinirea acestui an s'a cuvenit să fie prăznuită cum se cuvine. Locul ales pentru această prăznuire a fost Alba-Iulia, orașul de care se leagă atâtea sfinte amintiri pentru neamul românesc. Iar chemarea la acest praznic a fost făcută împreună de mitropoliții celor două biserici românești ale Ardealului. Și tot ei au și presădat această măreață adunare. Poporul român din Ardeal a răspuns chemării arhierilor lui.

Cam 30.000 de țărani din toate părțile Ardealului, Banatului, Crișanei, Maramureșului, a Munților Apuseni, cu un cuvânt din partea de dincoace de munți a umplut piața din fața primăriei. La ora 11 sosesc cei doi mitropoliți, I. P. S. Alexandru al Blașului și I. P. S. Nicolae al Sibiului, urmași de toți vlădicii uniți și neuniți.

Ce frumoasă priveliște! Și ședeau cu toți învâdații! Ce bine ar fi dacă s'ar înțelege tot astfel totdeauna!

Adunarea a deschis-o I. P. S. Nicolae al Sibiului, cu vocea sa frumoasă și răsunătoare. A urmat apoi la cuvânt I. P. S. Alexandru al Blașului care are o voce mai înaltă și mai slăbuță, dar și-a dat toată silința de a fi auzit de toată făptura, mai ales că megafonele (mașini cari îndresc

vocea omenească și o fac auzită la mari depărtări) au făcut-o să o audă întreg poporul.

Dăm și noi părți din această cuvântare, ca să cunoască și cetitorii noștri, cei mai mulți plugari, sărbătoreștile cuvinte ale înaltului Păstor dela Blaș.

Inalți Prea Sfințiși Părinți,
Iubiți frați și fii,

„Inspirați din glorioasele tradiții ardelenice, cari rămân scriptura noastră cea de toate vremurile, ne am luat îngăduința de a vă chema, iubiți frați ardeleni, la această prăznuire națională, închinată neostenitei munci, a Măritului nostru Rege Carol al II-lea.

Vă mulțumesc și eu că ați venit, precum ați venit, din toate unghiurile binecuvântatului nostru Ardeal, aducând de pretutindeni, svon de viață românească fără prihană.

A fost, de bună seamă, în sentimentul vostru al tuturor, dragostea de a vă aduna într'un mănunchiu viguros, în această zi de mare sărbătoare a neamului, — iar noi, dacă v'am chemat, n'am făcut decât slujbă de păstor, cari sună din tulpic, arătând locul și vremea adunării.

Cărțile noastre arhi-păstorești se află acum aici, una lângă alta în semnul celei mai românești înfrățiri; — inimile voastre bat desigur în acelaș simțământ de frățietate, așa cum spunea neîntrecuta horă a unirii.

„Eu și-s frate, tu-mi ești frate,
In noi doi un suflet bate”...

Mândră este țara noastră și fermecătoare, e adevărată încântare pentru ochii trupului și ai sufletului, o spunem noi mai cu sfială; dar o spun cu tărie înșiși străinii cari ne-au văzut și cunoscut mai aproape”.

Bogățiile și farmecul pământului nostru au nimit pe străinii cari ne-au cercetat spune I. P. S. mitropolit mai departe în cuvântarea Sa. Toate i-au pus în nimire: Portul nostru, țesăturile noastre, cântecele și arta noastră.

„Nouă celor de azi pe lângă toate aceste daruri — continuă I. P. S. — Dumnezeu ne-a dat și mai mult, ne-a dat unitatea națională. Ne-a hărăzit împlinirea visului de veacuri, de dorul căruia au murit părinții și strămoșii noștri.

Totuși, vreme de 20 ani dela împlinirea acestui vis, noi n'am avut pace, căitoră a fost mereu frământată de luptele politice. Noua constituție a M. S. Regelui a pus capăt acestor lupte și a dat țării liniștea și pacea dorită.

Iubiți Frați și Fii,

„Ne aflăm aici în cetatea Alba Iuliei, în umbra roții mucenicilor Horia, Cloșca și Crișan, — la poalele munților falnici străbătuți în dalbă voinicie, și mai apoi în tristă pribegie de Avram Iancu; — ne aflăm aproape de sala unirii celei mari, unde s'au prăbușit zăgăzurile și s'au împreunat undele clocotitoare și tinerei noastre vieți românești. Ne găsim în cetatea încoronării Marelui și bunului Rege Ferdinand, — rege glorios prin viața lui regească și grandios prin viața lui omenească, — pentru a ne închina tuturor deopotrivă, cu adâncă și recunoscătoare smerenie.

E târzie desigur, această întoarcere, spre jertfa străluciților făuritori ai rosturilor noastre, de acum. Ne vor ierta însă, în marea lor bună-tate, căci de acolo, de sus, din împărăția luminoasă a atotputernicului Dumnezeu, ei ne-au putut vedea și sbuciumul și rătăcirile”.

După unire poporul românesc — spune mai departe I. P. S. — a trecut prin mari frământări și frecări politice. A fost o zadarnică măcinare lăuntrică, fără nici un rod. Aceste lupte au învrăjbit neamul și erau să-l ducă la prăbușire.

Lecuitorul acestor rele a fost M. Sa Regele. El a înțeles sbuciumul și durerile poporului românesc. După ce a încercat și-a văzut că prin vechile partide politice, cu luptele și frământările lor, poporul nostru nu poate ajunge la limanul fericii, a luat asupra sa întreaga conducere. A pus pe umerii săi, toată povara răspunderii și, înconjurat de sfetnicii săi luminați, a început să îndrepteze țara pe drumul mântuirii și al refacerii. Roadele acestor efortări s'au văzut într'un singur an. Țara s'a îndreptat de relele de cari suferia în trecut. Peste graniță deasemenea i-a crescut veza în fața prietenilor și a vrăjmașilor.

Acesta este și rostul măreței serbări dela Alba Iulia.

„Eram datori, să venim astăzi aici, spre a-i aduce cuvânt de slavă; eram datori să venim spre a străga cu glas mare, încrederea Ardealului, în judecata și faptele lui.

Eram datori, să împăcăm umbrele măhnite ale trecutului și să le spunem cu toată dragostea și linișea sufletească: Dormiți în pace: găsiți-vă odihnă, căci România Mare s'a regăsit pe sine sub sceptrul Regelui Carol al II-lea, mai înfrățită, mai tinără, mai dărză și mai puternică decât a fost vreodată.

Fraților, ne-am adunat în cetatea Alba Iuliei, cei doi mitropoliți ai bisericilor naționale românești, împreună cu episcopii, cu elita intelectualilor Ardealului și cu delegați ai tuturor județelor din cele trei Ținuturi glorioase, a regiunilor cis-carpatine, spre a prăznuți cu accente de bucurie noua Constituție a României, care trebuie să ne ducă în pământul nou al făgăduinței fericii noastre naționale. Regele nostru are

În această mare cauză rolul unui nou Moise ales de Dumnezeu, să ne ducă în acest pământ unde curge lapte și miere.

Depinde de noi să secundăm din suflet lucrarea măreață a Regelui nostru.

Noi Arhiepiscopii celor două biserici naționale românești suntem gata să mergem și de astă dată cu crucea în frunte. Atunci când patria ne cheamă sub drapelul marilor cauze naționale, ne veți găsi întotdeauna uniți în cogete și în simțiri.

Gloria domniei Regelui Carol al II-lea nu mai trebuiește prorocită; ea este trăită de noi în toată plinătatea strălucirii ei, fără de prihană.

Mărite Rege Carol, Părinte vrednic și mândru, bun și înțelept al poporului român, primește rugămu-Te închinarea Ardealului, în această zi, care încoronează truda de un an a Măriei Tale și apleacă-ți inima, ca să simți bătăile inimelor noastre, cari sunt ale tale, ale neamului și ale țării românești. Crede în sinceritatea lor sfântă; ia putere nouă din bătaia lor voinicească și du-ne înainte, pe drumul marilor și glorioaselor tale gânduri.

Mărite Rege Carol, să trăiești, cât stejarul lui Avram Iancu, să răsbești prin vremuri cât trunchiul lui, și să porți coroana României cu semeția, cu care și-o poartă el, nepăsător în fața oricăror furtuni cari vin asupra lui și cari se duc precum au venit...

Trăiască Regele Carol al II-lea.

A vorbit apoi domnul rezident regal al Ținutului Mureș, generalul vestit Dănilă Pap, care în scurte dar cuprinzătoare cuvinte a arătat însemnătatea zilei. Au mai vorbit pe urmă și alții mulți, între cari și dl prof. univ. Dr. Onisifor Ghibu despre unirea bisericilor.

S'a vorbit la Alba Iulia și de unirea bisericilor

Interesant e că nici odată nu s'a vorbit atâta despre unirea bisericilor ca luni în 27 Februarie la Alba Iulia. Aproape toți întrebau: „drept e că se va face acum unirea bisericilor?” Durere nu le puteam răspunde decât cu un: „bine ar fi dacă s'ar face”. Preoți or-

todocși ni-au declarat, cât în glumă, cât în în serios, că tocmai acum ar fi timpul poate cel mai potrivit pentru aceasta și că cele patru puncte cari ne despart nu ar fi pricină mare.

Între vorbitorii de pe tribuna din fața primăriei dela Alba Iulia dl profesor universitar Dr. Onisifor Ghibu a și îndrăznit să spună că dela M. Sa Regele atârnă astăzi unirea bisericilor și că dacă M. Sa dorește, această unire se poate face.

Să ne rugăm cu toții, cât mai mult și cât mai cu mare cucernicie, ca această unire să se și facă în timpul cel mai scurt posibil, și facă cu biserica Romei. Foloasele ce le-ar trage din aceasta neamul și țara noastră ar fi de nedescris. România s'ar renăște cu adevărat, și în locul vechii României, plină de intrigă, ură și viclene uneltiri, ar răsări o țară nouă, plină de vigoare, o țară cu adevărat fericită și de mare viitor. Uritele și grețosele desbinări și uneltiri dintre frați n'ar mai fi, iară Regele Carol II ar merita cu adevărat numele de Carol cel Mare al României.

Cum se vor face pe viitor publicațiile în gazete

Publicațiile făcute de Stat sau alte instituții publice (între acestea se numără și bisericile și parohiile) se vor face pe viitor prin Direcția Generală a Presei și Propagandei. Toate aceste instituții își vor trimite publicațiile pe cari vreau să le facă Direcției Generale a Presei și Propagandei, care va hotărî în care gazete să apară acele publicații.

Din costul acestor publicații o parte va fi încasată de Direcția Generală a Presei și Propagandei și cealaltă de gazeta în care se face publicația.

Publicațiile comercianților, particularilor, anunțurile de vânzări și cumpărări și ori ce alt fel de publicații de ale acestora se vor face ca și până acum, adică vor fi trimise la Administrația gazetei.

Moartea și fericirea viitoare a celor drepți

Mai întâi de toate moartea celor drepți nu este de loc o durere: ci o decătușare, căci „scumpă este înaintea Domnului moartea cuvișilor lui” (Psalm). Dreptul nu se îngrozește de apropierea morții, pe care de altfel el o dorește. O dorește cum dorește robul și închisul din închisoare să iasă afară la libertate.

De câte ori se deschide ușa temniței, cel drept se uită cu bucurie afară, căci de acolo își așteaptă el mântuirea, pe când cel vinovat ori de câte ori vede ușa deschizându-se, își umple inima de groază, de frică și de cutremur, gândind că au venit să-l ducă la spânzurătoare. De aici frică de moarte așă de mare la cei păcătoși și mai ales la cei nepocăiți și liniștea și resemnarea la cei drepți și îndreptați.

Mai înainte de a eși din trup, sufletul celui drept se împărtășește în oarecare măsură din darurile ce-l așteaptă dincolo. Mai întâi, el câștigă o nădejde mare; apoi o mângâiere dulce, un sfat tainic, care vine cu mare gingășie, șoptindu-i în suflet să nu să teamă. Cel ce l-a sfătuit toată viața, să fie atent la ziua morții, nu se apropie acum de el ca să-l omoare, ci ca să-l ducă la viață și la libertate. Sufletul drept începe atunci să priceapă tot mai mult, ea printr'un văl strevezin, lucrurile de acolo. Atunci se bucură văzând că credința lui nu l-a înșelat. Cel păcătos și necredincios din contră; la moartea el nu are sfaturile acestea, nici mângâierile și nici încurajarea. El nici nu vede nimic de dincolo; afară decât beznă. Aceasta pentru că în viață n'a voit să caute lumina și s'a complăcut numai la întunec. El a crezut că moartea nu-i altă decât un mare întunec și după cum a crezut, acum așa i se arată lui.

Foia „UNIRII POPORULUI”

La moartea Papei Pius XI

Privirea mi-se stinge
De lacrimi năpădită,
Și inima-mi se frânge
amărită.

Acum e numai jale:
Văzduhu-i cenușiu,
Pe dealuri și în vale
e pustiu.

Al tuturor Părinte
Muri alaltăieri;
Acum zace'n morminte,
după dureri.

Un dangăt trist de clopot,
Despică zarea toată,
Natura cu-al ei ropot
pare moartă.

Un singur gând m'alină,
Că barca Lui nu piere:
Și'un alt urmaș o mână
cu putere.

D. Herghelegiu — Roma

Micul hoț al lui Isus

— De nu veți fi ca pruncii, nu veți intra întru împărăția lui Dumnezeu — zicea Mântuitorul către cei cari îl ascultau. Și într'adevăr copiii sunt drăgeți în nevinovăția lor. Sunt ca niște mămuțe, fac ceace văd, spun ce aud, și în înimă lor nu este viclenie, cu toate că de multeori — cu sinceritatea lor —, fac neplăceri părinților, cum a făcut o fetiță, căreia mama i-a spus că vrea să se odihnească puțin, iar de va veni cineva, să-i spună că mama nu e acasă. Mama adormi, iar fetița repeta mereu cuvintele pe cari i-le zice mama. Într'aceea vine o prietenă de-a doamnei. Fetița îi lese înainte și îi zice cu toată sinceritatea: — A zis mamica că dacă vine cineva, să-i spun că nu e acasă, pentru că vrea să se odihnească puțin, că e obosită.

Un bălețș întrebă într'ozil pe mamă-sa:

— Mamă, Ingerii au arși?

— Au, dragă.

— Și Ingerașii?

— Și, puțul mamei.

— Și pot zbura?

— Se 'nțelege că pot.

— Dară doamna aceea, care spală gulele lui taticul, poate zbura?

— Dar pentru ce întrebă tu asta?

— Pentru că am auzit pe taticul zicându-i „Ingerașule”.

— Poste zbara și ea — zise mama înfuriată. — Și o să vezi tu, cum va zbura din casă, când va mai veni, iară lui taticul tău o să vezi cum îi va zbura farfuria cu supă în cap.

Așa sunt toți copiii. În istorioara de mai jos însă, spunem un lucru adevărat. Întâmplat cu un copil — nu de domn —, ci de sălbatic, Indian din America de Nord, adică din Canada.

Acolo printre Indieni, de multă vreme umblă călugări și călugărițe, încreștinând o mulțime. Cei mai însemnați călugări sunt așa numiții „Jertfiți ai Mariei Neprihănite”, iar călugărițe sunt din cinul întemeiat de doamna de Xouville, numite „Surorile sure” (fiindcă poartă haine sure) din Montreal, Canada.

Acei călugări și călugărițe au încreștinat o mulțime de sălbatici Indieni, adică locuitorii băștinași de-ai Americii, cari au fost acolo înainte de Columbus, și pe cari Europeanii s'au obișnuit a-i numi „Piele roșii”, nu pentru că ar avea pielea roșie din firea ei, căci pielea lor e mai mult palidă decât roșie, dar pentru că se vopseau cu un fel de pământ roșu, care le dedea culoarea aramei.

Piele roșii sunt împărțiți în multe neamuri, îndușmănite între ele și azi, ei sunt îmbrăcați ca și ceilalți locuitori ai Americii, și unii dintre ei știu vorbi englezește și francezește. Mai sunt între ei mulți creștini și au școli unde învață să citească și să scrie

Adesea cei necredincioși înaintea morții sunt torturați în chip grozav de gândul, că ce are să se întâmple cu trupurile lor. Cum au să fie scoși în mormânt, cum au să putrezească, cum vor să fie mâncarea viermilor... Necredinciosul vede totul în trup, iar nu în suflet. Până și simțurile și facultățile lui sufletești i se pare că vor rămâne în trup, ca să se descompună împreună cu mâna în trup, o grozăvie amară. Ei simțese mai înainte greutatea pământului apăsându-i și înăbușându-i, și câte alte torturi. Aceasta din cauză că ei închiid ochii sufletești cu îndărătnicie. Ei își produc astfel dureri închipuite și groază, căci se înspăimântă de tot felul de năluciri.

Din groaza aceasta de întunec, de greul pământului și de mâncarea viermilor, unii necredincioși lasă cu limbă de moarte ca trupurile lor să fie arse la cremator (un cuptor anume făcut pentru aceasta) ca gunoaiile, lucru foarte respingător pentru cei credincioși. Căci pentru credincioși mormântul nu-i altceva decât un loc de asigurare a rămășițelor pământești, a mânei de lut, cu care sufletul s'a nevoit în această lume și care la sfârșitul vieții trebuie așezat în loc tare, pentru ca la înviere sufletul îndată să și-l găsească și să se împreune iarăși, pentru a merge să primească daruri, după cele ce a lucrat în viață. Până atunci sufletele dreptilor „sunt în mână lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele munca, nici învinsur”. Și însăși trupul odihnindu-se în groapă, se descompune și se transformă în diferite corpuri noi. Căci de altfel din corpul pus bine în groapă nimic nu se pierde, nici cât li negru sub unghie.

Și de ce s'ar plânge cel drept că trupul lui în groapă se prefăce în cenușă și în țărână? De ce s'ar plânge cineva de o haină a sa, care putrezește într'un loc ascuns, dacă acea haină nu-i mai este de folos?...

Mulțumită descoperirilor credinței creștine, cel drept nu poate fi chinuit de asemenea îngrijări înspăimântătoare. S'a auzit despre unii sfinți de prin pustiu, cari până la atâta au mers cu neconsiderarea față de corpul lor, că au peruncit cu limbă de moarte, să-l dea mâncare fiavelor, alții să-l arunce în vre-o prăpastie; cei mai

mulți însă au cerut să dea țărâna țărânei... adică să îngroape ceia ce din ființa lor a fost de mai puțină cinste, ca să nu-l mai vadă soarele, fiind luat de ei ca ceva necurat. De suflet le era lor grija cea mare. Pentru suflet cereau ei rugăciuni și amintiri dese la sfintele liturghii... Grija dreptului este sufletul, iar nu trupul, chiar și după moarte.

Sufletul dreptului, când iese din trup, se smulge din el ca un prunc din brațele unei mame streine, spre adevărata lui mamă, care-l așteaptă cu dor. Dreptul moare topindu-se de iubirea lui Dumnezeu care l-a făcut. Trupurile unor sfinți și plăcuți ai lui Dumnezeu, fără ca știința să-și poată da seama cum, au rămas totuși neputrezite, după ani mulți de îngropare. Au fost cruțate atât de mâncarea viermilor, cât și de descompunere... Iată semn minunat al credinței lui Dumnezeu care îndulcește chiar și moartea și în mod așa de surprizător!... Sunt moaște de ale sfinților care au primit și deosebite daruri cerești, ca și cum ar fi îndumnezeite, sau glorificate mai înainte de ziua învierii celei de obște. Unele din ele capătă mirosuri de imbalsamare de flori, cu cele mai plăcute parfumuri. Când îți miroase osul omenesc a trandafir, oare nu este destul de mare semn dat de dincolo de mormânt. Se spune despre sfânta Tereza de Spania, o călugăriță cu mari virtuți din secolul al XVI-lea, că la moartea ei eșiau din corpul ei astfel de parfumuri, că li-se părea la cei prezenți că au înainte o adevărată grădină de flori. Nouă ani în urmă, până ce i s'au scos moaștele din mormânt, mirosul de flori a continuat să iasă din mormântul ei; iar la desgropare după atâția ani, a fost găsită întreagă. Era la față rumenă și frumoasă ca și în ziua când au înmormântat-o... Legile naturii s'au sfiiț par'că să-și facă obicinuita lor lucrare. După cât se vede putrezirea trupurilor nu e un lucru bazal, căci după cum se arată corpul în descompunere, în conservare sau chiar în gloriificarea cu imbalsamarea și cu darul vindecărilor, e semn că și sufletul a fost repede curățit și așezat la locul cel de odihnă.

Unele suflete merg deodată la bucurie și fericire în cer, cum a mers sufletul fericitei și cuvioasei Tereza de Spania, după cum se poate

vedea din viața ei. De aceia nici trupul ei n'a fost nevoe să fie prea mult transformat. Căci trupurile dreptilor celor ce n'au fost atinși de păcate în lumea aceasta, nu au pentru ce putrezi, ele se glorifică momentan. Așa a fost glorificat imediat corpul Domnului nostru Isus Hristos; corpul Prea Curatei Fecioarei Maria, a lui Moisi și a lui Ilie, alui Enoh dinaintea potopului, și a sfântului Ioan Evanghelistul și iubitorului de feciorie, a cărui corp încă se spune că nu s'a aflat câțva timp după îngropare. Iar despre putrezirea înceată, incompletă și îngoșită de vermi și alte murdării a celor păcătoși, iarăși se cam știe, ca de obicei ce mirosuri urâte ea din mormintele și trupurile lor.

„Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu”, așa zice sf. Scriptură. Dreptii după moarte au cea mai mare bucurie, întâi de toate de a vedea în față pe Dumnezeu cu toată frumusețea și iubirea ce o are. Ei îl pot admira plini de veselie, îl laudă și îi cântă veșnic. A trăi în apropierea lui Dumnezeu e a trăi oarecum prin El însuși și a te bucura de aceeași fericire ce o are El. Dreptii, adormind în Domnul, au și darul acesta de a vedea toate lucrurile limpede și fără perdea. Ei pot vedea atunci toată istoria lumii dela începutul omenirii. Ei vor vedea gândurile lui Dumnezeu care le-a avut creind lumea. Vor putea vedea pe patriarhii cei de demult, pe profeții, pe dreptii și sfinții lui Dumnezeu, de toate timpurile și din toate neamurile. Se vor ferici unii pe alții și își vor grăi în graiuri din acelea care încă la urechea omului pământețan nu s'au suit și la inima lui n'au ajuns. Dreptii vor străluci în faptele sale bune. Atunci toate suferințele lor, toate durerile și ranele lor suferite în viața, pământească vor fi pentru ei ca mărgăritarele, căci așa străluciau și ranele Domnului nostru Isus Hristos după înviere.

Dreptii își vor vedea propria lor viață înscrisă oarecum pe îmbrăcămintea lor. Nu vor mai plânge pentru greșale și păcate, pentru că vor constata că prin întoarcerea lor cu sufletul către Dumnezeu, prin poezințe curată, ei și-au câștigat alte daruri în locul celor pierdute prin greșalele lor din nesocotință. Ei vor fi atunci ca acel om

în limba lor, și în limbile canadeze, adică franceză și engleză.

Surorile sure s'au dus printre ei, ca să facă spitale și orfelinate, căci între alte obiceiuri rele, indienii americani au și pe acela că își aruncă copiii când n'au ce le mai da de mâncare, și unii chiar îi mănă, zicând că e foarte bună carnea de copil tânăr, și mai cu seamă de fetiță. De când sunt pe acolo călugărițele sure, sălbatecii nu-și mai aruncă copiii, ci îi pun undeva ca să-și afle călugărițele, fiind că ele îi vor griji mai bine decât ei.

Cu alt prilej voia spune ceva și despre fetelul de trai al Pieilor Roșii din America în zilele noastre, și despre unele obiceiuri de ale lor. Acum vreau să spun numai isprava unui copilăș sălbatec, din neamul numit „al Manteilor”, din ținutul lacului Athabaska, în Canada. Sălbateca Munteancă, într'o zi cu viscol și cu ninsoare (cum sunt nouă luni din an prin acele ținuturi), mergea grăbită prin zăpadă cu o grămadă de zdrențe în brațe între cari zgribura un copilăș de câteva săptămâni. Ea era aproape înghețată de frig și poate că era și flămândă. Deodată se oprește și vorbește tare în limba ei, zicând: — Tatăl tău m'a părăsit. De ce să nu te părăsesc și eu pe tine, că doară nu ești numai al meu? Și zicând acestea, aruncă grămada de zdrențe în zăpadă, cu copilul cu tot.

Niște Surori Sure trecură pe acolo și auziră scâncetul copilului în zăpadă, îl luară și-l duseră la orfelinatul lor, unde îl spălară,

și îl îngrijiră cu doici indiene creștine, și îl botezară, dându-i numele Gheorghe.

Gheorghe creștea și învăța franțuzește, căci limba asta o auzi el mai întâi. Era bălat desghețat, deși fuse aflat în zăpadă aproape înghețat. Învățase rugăciunile și mergea cu călugărițele la capela lor, unde se uita cum tovarășii săi mai mari se cuminecau.

Când avea vrâsta de trei ani, Gheorghe era cuminte ca unul mare. Voia să știe toate celea și să facă și el ca cei mari. Într'o zi întrebă pe sora care îl îngrijea:

— Soră, eu când mă voi cumineca?

— O să întrebăm pe părintele — îi răspunse sora, ca să-l împace.

Copilul alergă la părintele după sfânta Liturghie.

— Părinte, când cuminec și pe Gheorghe?

— Acuși, acuși. Numai Gheorghe să fie cuminte — îi răspunse preotul.

Ca mâne merse din nou, pozmăne asemenea, și așa în toate zilele, cu aceeași întrebare, la care primea mereu același răspuns: Acuși, acuși, numai Gheorghe să fie cuminte.

Într'o zi copilul întrebă pe sora care îngrijea capela: Soră, părintele de unde are pe Isus?

— De acolo din chivot, dragă. Din căsuța aceea de aur, unde Isus așteaptă ca să meargă la El copilul cel bun, apoi el iese din sfântul potir (ciboria) și intră în inima lor.

Seara era binecuvântare cu Sfânta Taină. Gheorghe se uită cu luare aminte, de unde la preotul chela, cum descuie chivotul, de unde

acoate sfânta Taină, căci capela era mică, la Gheorghe își află loc tocmai lângă altar, ca să vadă bine tot.

În dimineața următoare, copilul de trei ani, se scoală dintre tovarășii săi și se furișează în biserică. Sora crisulceasa schimbă florile în vase, iar Gheorghe luă mica scară, se sui pe altar, deschise frumos chivotul, descoperi potirul, își luă o bucată din sfânta Taină, o înghiți, pusă potirul la loc și vru să închidă chivotul când nimeri sora. Atunci căzu de pe altar, dar nu se lovi. Sora alergă la el și îi zice: Gheorghe, ce-ai vrut să faci, pentru Dumnezeu? Da copilul, cu fața toată strălucitoare de bucurie zise:

— Părintele n'a vrut să-l dea lui Gheorghe pe Isus, dar Gheorghe și l-a luat el.

— Dar n'ai luat mai multe bucăți? — îi mai întrebă sora.

— Numai una am luat — zise copilul —, căci am văzut că părintele numai câte una dedea flecărula. Și uite așa am făcut — și copilul deschise frumos gura, închise ochii, pe piept. El făcuse adică tocmai cum văzuse că primesc cei mari sfânta Cuminecătură.

Sora îl lăsă în pace, iar Gheorghe se retrase într'un colț al capelei, încrucișându-și amândouă mâinile pe piept, și cu ochii închiși mulțumea lui Isus, care l-a învrednicit să-l fure din chivot.

Fericit vei fi tu, iubite creștine, dacă vei dori sfânta Cuminecătură ca acest copil de sălbatec, Piele Roșie.

Gheorghe „micul hoț al lui Isus”, mari

ce perzându-și calul se întoarce pe drum plângând și întâlnindu-l marele dom al locului, e miuit de el și-i dă lui în loc de un cal doi; așa că nu numai că pierderea nu i a fost nenorocoasă, ci chiar norocoasă. Așa se face că celor drepti și ale rele le e tot în spre bine.

Atunci dreptul va binecuvânta pe Dumnezeu și îl va iubi cu iubire foarte mare. Fericirea, el își va simți-o atât câte unul, cât și cu toți împreună, căci împreună cu el toată biserica adevărată a lui Hristos se va bucura; întocmai cum se bucură de un erou, nu numai el însuși, dar și patria lui întreagă. Atunci fericirea dreptilor se va mări și biserica întreagă, cea biserica din împărăția lui Hristos, va triumfa de bucuria acelui fiu al ei. Ea va pune la dispoziția fiului ei toate darurile câștigate de sfinți, de martiri, de apostoli și de cuvioși, căci în Biserica Catolică universală toate sunt de obște, toate sunt în comun și se împărtășesc la toți dreptii cum se împărtășesc frații dintr-o obște mănăstirească din aceeași masă.

De bucuria acelei adunări a sufletelor dreptilor să dea Dumnezeu să ne învrednicim cu toții, cei ce credem în Dumnezeu și ne numim fii ai sfintei Catolicești și Apostolicești Biserici Amin.

Arhim. Teodosie Bonteanu

Pilde pentru viață

Urmările unei rele creșteri

În 1937, un tânăr bucureștean cu numele de Sile Constantinescu își ucise părinți cu câteva lovituri de topor. Victimele erau niște comercianți destul de înstăriți care își cam desmierdasera odrasla, permițându-i, toate dar refuzându-i ceace era mai de lipsă: *creșterea religioasă și morală*. Or e bine știut că dacă copilul nu primește o creștere religioasă și morală, devine în mod sigur un destrăbălat și un necredincios, căci viața sa se desvoaltă în toate direcțiile: *dacă nu se formează, se deformează!* dacă mintea copilului nu se deschide pentru adevăr, atunci se deschide pen-

a vârsta de patru ani într-o boală lipicioasă, de cari sunt foarte multe în Canada, țara sotelor de lacuri, a muștelor veninoase și a fânarilor cari omoară și vite.

N. Lupu

Lângă cruce... lângă cruce...

Lângă cruce... lângă cruce...
Afi pace și odihnă
Lângă cruce... lângă cruce
Totdeauna e lumină.

Lângă cruce... lângă Domnul
Veniți fraților iubiți
La Isus Mântuitorul
Veniți, nu mai zăboviți.

Domnul azi mereu ne chiamă
Lângă sânul Lui cel dulce
Și cu glasul blând ne'ndeamnă
Să ne apropiem de cruce.

Să vedem ce chinuri grele
A răbdat El pentru noi,
Ca văzând a Lui durere
Să-l iubim pe El și noi.

Căci El ni-e Mântuitorul,
El ne scapă de orice chin,
El ne dă tot ajutorul,
Deci pe El toți să-l iubim.

Iacob Suciu
Valea Largă

tru minclună. Dacă voința sa nu se înrădăcește în virtute, se afundă în păcat, etc. Copilul trebuie crescut deci în legea Domnului. Ori, bietul Sile a fost crescut într-o lege opasă. Cum a jance fiicău se gândi la o ispravă mare: să-șiucidă părinții pentru a-i jefui mai ușor de cei câțiva bănișori adunați cu multă trudă. Într-o zi se hotărî deci să-și înfaptuiască gândurile sale satanice. Își ucise deci părinții, apoi îi tară într-o pivniță, unde îi înghemui în niște butoaie. Peste cadavrele neferticilor turnă apoi mai multe fabricate cari să împiedece mirosul greu spre a nu fi ușor și repede descoperite.

Din ancheta făcută reiese că Sile își ucise părinții pentru a-i jefui de 150.000 lei, bani pe care îi cheată în câteva zile, în tovarășia unei femei desirabale.

Sarmanul Sile, neavând o creștere creștinească, a fost lipsit de frana necesară oricărui om împotriva porniilor rele. Omul fara religie este ca o locomotivă fara frana. Închipuiți-vă ce s'ar alege cu o locomotivă careia i-s'ar iua frana și i-s'ar da toată viteza pe un munte în jos!

Dacă vreți ca odraslele voastre să nu ajunga pe urma lui Sile Constantinescu, creșteți-l în frica lui Dumnezeu!

Fecioria nu se poate prețui

Era prin anul 305, când prigona lui Diocleian împotriva creștinilor parca mai câmpina decât ori și când. Frumoasa și nobila tanara Agnes, în vârsta numai de 14 ani, a fost dusa, înaintea judecătorilor pentru singura vina că era creștină. Judecătorul îi zise: «Ori te închini idonilor, și mai ales zeiței Minerva, ori trebuie să-ți pierzi fecioria!» Agnes, fara să se înfrice, răspunse judecătorului: «Hristos nu-și iua de ai săi; El este cu cei carai și nu permite ca marea comoară a fecioriei să fie batjocorită». Judecătorul se infuriă și porunci caraiilor s'o desbrace și s'o batjocorească. Dumnezeu însă îi sietu într-ajutor șutei Agnes și când caraii o desbracară, i-se desbracară, ca prin minune, pletele-i lungi și frumoase în așa fel încât îi acoperiră părțile goale ale trupului. Unul dintre cei de față voină s'o privească cu ochi spurcați, orbi pe loc. Cu toate acestea judecătorul porunci să i-se taie capul fecioarei creștine, care-și dădu mai bucurios viața sub securăa caraiului decât să permita ca cineva să se atlega de trupul ei neprihănit.

30 Kilometri

După socotelile celor pricepuți în aie dansului, o tinăra sau un tânăr care joacă de la ora 9 seara până la ora 5 dimineața, cu mici întreruperi, face o cale oboșitoare de aproape treizeci kilometri. Și oând te cugești, că mulți dintre aceștia nu vreau să facă nici baremi o jumătate de kilometru până la biserică, în zile de dămăceca și serbator! Ce mai vremi și ce mai oameni?!

Un ochiu de vânzare. Vânzătorul acesta ciudat este un tânăr ciornicar american, Lawrence Grant. În vremea din urmă el s'a îmbolnavit de o boală grea de inimă. Cum această boală nu se mai poate lecu, tânărul american știa că va muri nu peste mult și familia îi va rămânea pe drumuri. Ca să-și scape familia de sărăcie și foame, s'a gândit să-și vândă ochii din cap. A și vestit prin gazetele americane că își vînde ochiul drept pentru suma de 10.000 dolari. El mărădătește că în feul acesta se va găsi vr'un bogătaș bolnav de ochi, ca să-i cumpere ochii lui pentru a se lecu.

In postul Paștilor

Sună clopotele din zori de zi și chiami pe creștinii la rugăciune...

Sunetele clopotelor trezesc clipe de bucurie, înălțare sufletească, în inimile creștinilor... Priviți în jurul d-voastră și vedeți cum ghița se topește, vântul cald de primăvară alungă gerul iernii și natura amorțită, după-ce a trăit în o stare de nesimțire, la ivirea primelor raze calde de soare, se trezește la o viață nouă. Sunetele clopotelor ne chiamă la rugăciune în bisericuțele noastre modeste. Acolo ni-se dă prilej, ocazie, de a refnoi făgăduințele făcute de noi, cari ne numim creștinii; acolo, putem trezi la o viață nouă conștiința noastră și acolo să facem o asemănare între îndatoririle, ce le avem față de Biserica noastră și faptele, ce le săvârșim noi, cercând a ne da seama de trecutul și de prezentul vieții noastre de creștinii.

Lumea din zilele noastre spune, cu multă fală, că înaintea pe drumurile civilizației. Un „modernism”, gândire nouă stăpânește azi, atât în viața particulară a omului, cât și în viața familiară și în societatea omenirii civilizate. În zilele de azi sunt oameni, cari pe căi necinstite, prin înfometarea semenilor lor, prin furturi, mișeli, își strâng averi, pentru a-și nutri nu sufletele, ci trupurile lor bine îngrijite. În lumea de azi sunt atâția oameni, înaintea cărora cuvântul „cinste”, e un cuvânt vrednic de răs, de batjocură; oameni, cari cuprinși de o poftă nebună de mărire depășită prin mijloace necinstite își împlinesc poftele lor netrebnice și nesăbuite. Pe toate cărările vieții de azi găsești oameni, cari fiind de față cu tine, te îngușesc, iară în lipsă te batjocoresc; găsești oameni, cari sunt ca banul, cu două fețe; găsești oameni a căror pâine zilnică e îngușirea și fățărnicia farisenului din sfânta Evanghelle!...

Să aruncăm o privire și în viața familiară din zilele noastre. Copilul, căruia părinții lui i-au dat viață și pe care îl cresc cu jertfa atâtor nopți de neodihnă, azi, de mic țapepe a arăta puțină cinste față de părinți, lui. Ieșit de pe băncile școlii, când începe a pătrunde și el în tovarășia tinerilor mai mari decât el, dela aceștia nu învață numai cuvinte murdare, sudalme, spuse fără nici o sfilă. Căsătorindu-se, primul lucru ce-l are în vedere e, să-i dele moșie pe nume, să-i dele casa — vatra părintească — în stăpânirea lui și în familie încep apoi certurile cu propriii lui părinți, pe cari azi îi socotește ca pe un lucru, care îi încurcă locul prin casă. Și vine vremea, când părinții lui sunt alungați din casa clădită prin munca lor și ei mor prin căsi streine...

Lumea din zilele noastre nu mai judecă, nu mai osândește stările de decădere morală, în care a ajuns. În aceste stări de mardărie morală vede o înaintare spre o viață modernă, conform cerințelor vremurilor de azi... Câți netrebniți nu aruncă azi vorbe de ocară bisericii și gândurilor nobile, de cari sunt stăpânite sufletele credincioșilor ei? Câți ticăloși nu spun azi, că au drept de a da îndrumări nouă în viața socială, morală și religioasă a societății de azi?... Rulând mereu și dărâ-mând platră de platră din clădirea trecutului unei vieți morale, va fi de lipsă mai apoi de eforturi urlașe pentru a recliadi în viitor casa unei conștiinți curate, în care să stăpânească iarăși un aer plin de mirezmele plăcute ale învățăturilor sfinte din Evanghelle. Stările bolnavicioase, în cari tânjește azi viața omului, a familiei și a societății vor trebui să fie îndreptate, însănătoșate prin suflul cald al unui

sunt primăvăratic, prin pătrunderea tot mai adâncă în tainele sfintei Evanghelii, așa după cum cere lucrul acesta sufletul omului, care înseamnă după apa cea vie a credinței noastre creștine!.. Societatea din zilele noastre nu mai e stăpânită de spiritul creștinesc, și nu se mai gândește la aceea, că în ce măsură a fost călcată în picioare de ea o lege dumnezească sau omenească!..

Sună clopotele... și glasul lor ne cheamă pe creștinii la rugăciune!.. Priviți spre blândul Isus, cum urcă încet pe Golgota, sub povara crucii, care îl apasă umerii!.. Priviți spre poporul acela, care cu câteva zile mai înainte îl arunca fiori în cale și îl striga osanele; priviți spre acest popor acum, când îl aruncă vorbe de ocară, îl răstignește pe cruce, îl așază cu un burete înmulat în oțet și El își dă sufletul pe muntele Golgotă!.. De câte ori, în zilele noastre de necredință, imoralitate, nelegiuiri și fâfârnăcie, creștinul cel adevărat și bun la inimă, nu întâmpină ocară, dispreț și batjocură?!.. De câte ori munca creștinească a unui om nu e încununată cu spinii batjocurii, din partea atâtor farisei?!..

În zilele acestea ale Paresimelor, în zilele acestea din postul Paștilor, să mergem în bisericuțele noastre, unde ne cheamă sunetele clopotelor, să facem acolo, în fața altarelor, făgăduință sfântă de a lăpăda dela noi toate patimile sufletești și să sădăm în grădinițele inimilor și ale sufletelor noastre crinii noi și noi sufletești și trupești. Să pătrundem mai mult în învățăturile blândului nostru Mântuitor și să ne formăm din acelea tot atâtea reguli, legea pentru viața noastră din viitor!

Pătrundă deci în sufletele creștinilor, sufletul unei vieți, așa după-cum ne-a arătat-o învățăturile creștine și făcându-ne tot atâtea tătăși ai lui Isus, să ajungem a prăznilii curate, învierea din morți a Aceluia, care ne-a zis nouă: „Eu sunt calea și adevărul și viața” (Ioan XIV. 6).

Pr. Valeriu Crișan—Șercaia

Un om necăjit și o rugare a lui

Publicăm cu plăcere scrisoarea de mai jos și-i rugăm pe cititori, să binevoiască a-l ajuta, trimițându-i, care cât poate, căci „fericiți cei milostivi că de aceia se vor milostivi”:

Subsemnatul Vasile Buda din com. Șomcuta mare, jud. Satu-mare, afară de vîna mea am fost scos din casă, și pus în stradă în toată țara, de către forța polițienească, cu soția și șapte copii mici, pentru suma de 9000 Lei ce o datorăm la o bancă din Șomcuta mare, proprietatea lui Nilvan Alexandru.

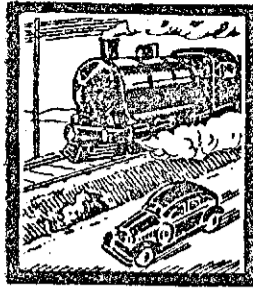
Cu ajutorul mai multor oameni miloși am ajuns de mi-am arvanit o căsuță țărănească la marginea comunei, care a costat 22.000 mil lei, din care sumă, primiți prin colecte am plătit 13.000 lei, iar restul de 9000 lei nu mai am nici o nădejde ca să-i pot achita, neavînd de unde.

Sunt achilav de o mână, nu pot să muncesc, iar copiii sunt toți mici. De aceea Vă rog, Die Director, să aveți mila de a deschide o listă de subscripție în ziarul Dvoastre, ca să pot ajunge să achit suma de 9000 lei, cu care mai dătez, căci în alt caz sunt expus din nou să ajung pe stradă cu soția și 7 copii minori.

De aceea sperez că Vești avea milă și Dvoastră de a-mi da o mână de ajutor prin deschiderea unei liste de subscripție.

Șomcuta mare la 15 Februarie 1939.

Cu deosebită mulțumire
Vasile Buda,
țăran în Șomcuta mare

CUM STA LUMEA ȘI TARA

I. P. S. Patriarh a plecat în străinătate — Noua uniformă a „Frontului Renașterii Naționale” — Vești din alte țări — Ultimele zile ale războiului din Spania

I. P. S. Sa dr. Miron Cristea a plecat în străinătate

Miercuri 22 Februarie I. P. S. Sa Patriarhal, președintele consiliului de miniștri, a plecat în Franța. I. P. S. Sa a primit un concediu de o lună de zile. În tot acest timp guvernul va fi condus de către dl Armand Călinescu.

Sfatul Înțelegerii Balcanice și-a sfârșit lucrările

Sfatul Înțelegerii Balcanice, întrunit la București, în zilele de 20, 21, 22 Februarie, sub președinția dlui Grigorie Gafencu, ministrul de externe al României, și-a sfârșit lucrările.

La ședințele cari s'au ținut în aceste zile reprezentanții țărilor, cari fac parte din Înțelegerea Balcanică, au discutat împreună toate chestiunile mai însemnate cari privesc pacea. Între altele Sfatul Înțelegerii Balcanice a hotărât să recunoască guvernul generalului Franco, urmînd ca apoi fiecare țară în parte să-l recunoască atunci când va crede de bine.

Cum va fi uniforma „Frontului Renașterii Naționale”

În ultimele zile s'a întocmit regulamentul uniformelor „Frontului Renașterii Naționale”. Toți funcționarii publici trebuie să poarte aceste uniforme la serviciu.

Gradele după care se deosebesc funcționarii se pun pe umeri. Deosemenia și cele date de partid.

Funcționarii dela sate vor purta o uniformă deosebită de cei dela oraș.

A fost deschis testamentul Papei Pius XI

Vineria trecută la Vatican a fost deschis testamentul Papei Pius XI. Preafericitul Părinte a lăsat Sfântului Scaun și urmașului său toate bunurile pe cari le-a primit ca papă, sub formă de daruri sau moșteniri.

Din averea sa proprie Papa a lăsat o parte familiei sale și slujitorilor cari l-au slujit cât a fost în viață, iar cea mai rămas pentru ajutorarea săracilor.

Vizita ministrului Italiei în Polonia

Contele Ciano, ministrul de externe al Italiei a făcut săptămîna trecută o călătorie, în Polonia, unde a avut mai multe întrevederi cu bărbații de stat polonezi.

În această călătorie ministrul Italiei a încercat să vadă de care parte este Polonia, în cearta dintre Franța și Italia.

O mare întâlnire politică

Se știe, că în curînd doi Mussolini, Hitler și Franco se vor întîlni în Italia. Locul de întîlnire va fi orașul Siresa de pe țărmul lacului Maggiore.

De pe acum se fac pregătirile în acest oraș, ca această sfîltuire dintre cei trei mari conducători de popoare să se poată ținea cât mai în liniște.

Sfatul dela Londra

La Londra delegații arabilor și ai guvernului englez au ținut un mare sfat pentru liniștirea Palestinei. Arabii au mai lăsat și ei dintre ale lor, căci n'au mai cerut cu atîta tărie neatîrnarea Palestinei.

Franța vrea pacea, dar este hotărîtă să-și păstreze neatîrnarea și unitatea pe cari le stăpînește

O fierbere și-o frămîntare mare atîpînește între neamurile pămîntului. Șefii marilor puteri țin cuvîntări și fac declarații pentru a arăta tuturor, care este hotărîrea lor în fața vremurilor. Unele sunt declarații de pace și bunăînțelegere, cele mai multe însă au în ele mirosul prafului de pușcă.

Săptămîna trecută ne-a fost dat să auzim cuvîntările dlui Chamberlain și Roosevelt. Le-au urmat apoi altele.

Acum a vorbit dl Bonnet, ministrul afacerilor straine al Franței. Dsa a arătat că Franța vrea pacea cu Germania. Ea păstrează prietenia neclintită cu Anglia, este hotărîtă însă ca să-și apere pe viitor neatîrnarea și unitatea pe cari le stăpînește.

Ce se mai petrece în Spania

Războiul care a însăgerat de atîta vreme Spania poate fi socotit ca și terminat. Bolșevicii spanioli sunt gata să se predea. Mulți din șefii lor se și pregătesc să plece în străinătate. Franța și Anglia s'au învîltit ca să adăpostească pe șefii bolșevici cari se tem să rămîna în Spania generalului Franco.

Cele mai multe țări se și grăbesc să recunoască guvernul naționalist din Spania. De curînd s'a întors acasă din Spania trimisul Franței, dl Berard. El a arătat că în multe lucruri a ajuns să se înțeleagă cu guvernul generalului Franco. Acesta s'a arătat gata să primească pe bolșevicii refugiați în străinătate.

Guvernul bolșevic este pe cale de a se destrăma. Președintele Republicii Spaniole se pregătește și el să-și dea demisia, așa că nu peste mult se va sfîrși cu Spania bolșevică.

Acum, când focul spaniol este pe cale de a se stinge, se nasc alte temeri în sânul marilor popoare. Se tem anume că un guvern spaniol naționalist, prieten Italiei și Germaniei, ar întări și mai mult alianța Roma-Berlin și ar face-o primejdioasă pentru celelalte țări. Se tem adică de ceea ce nu vor scăpa, căci foarte multă lume crede că Spania va fi alăturată de Germania.

Pe de altă parte se spune că Germania n'ar vrea ca Spania să fie condusă multă vreme de generalul Franco, pentru că acesta arată prea mare prietenie bisericii și ar vrea să facă din țara sa țară regat.

Se crede că, după terminarea războiului, generalul Franco va fi numit rege al Spaniei.

Cețiți „UNIREA POPORULUI”

Din istoria bisericii unite

Episcopul Ioan Bob

Pentru ce a fost numit episcopul Bob, cu drept cuvânt, singurul părinte al poporului românesc. — Ce a cerut el dela împăratul în cartea de cerere a poporului român. — Dragostea lui față de neuniți. — Vrășmășia ungarilor și a Sașilor față de poporul românesc.

Episcopul Bob, nu numai de cele bisericesti se îngriji, ci și de cele lumești, adică naționale, culturale sau economice ale poporului român din monarhia austriacă, așa încât cu drept cuvânt el poate fi numit „părintele întregului popor românesc și singurul părinte al acestui popor, în Transilvania și Ungaria, în tot timpul păstoririi lui de o jumătate de veac”. Acestea se dovedesc din cele ce urmează:

Pentru a se curma certele confesionale din Transilvania, între calvini, luterani, catolici, uniți și neuniți, împărăteasa Maria Terezia, la 13 Iulie 1759 dădu un *edict de toleranță*, adică o lege, ca fiecare cetățean să-și poată ține legea sau credința care vrea, și nimenea să nu mai asprească pe altul pe motive religioase.

Ca urmare a acestei legi, izbucni revoluția lui Sofronie, care făcuse atâta tulburare și răutate în țară, încât aceeași împărăteasă se văzu silită să trimită în Transilvania pe generalul Buceow, ca să înfrâneze cu puterea pe cei neodihniți, unelte ale sârbilor; iar pentru neuniții pașnici, trimise la 1761 pe episcopul Dionisie Novacovici din Buda, ca să-i demolească și să-i lumineze, că zădarnic nădăjdiesc ajutor și „plăcinte pe garduri” cum e vorba, dela puteri străine, ca Rusia și Sârbia, căci acelea nu se vor întampla: cătă vreme monarhia e monarhie.

Episcopul sârb Dionisie stătu în Ardeal 6 ani, apoi eboșit și desgustat se retrase la Buda, unde și muri.

După moartea lui, biserica neunită din Ardeal fu pusă sub conducerea episcopului sârbesc dela Vârșet, Ioan Gheorghevici, care însă nici nu veni în Ardeal niciodată, ci el avea numai să hirotonească preoți, să încaseze taxele și să trimită scrisori „circulare”.

La 1770 veni în Ardeal Sofronie Coirilevici, Sârb, care însă era numai cu titlu provizor. Acesta păstori pe Români neuniți până la 1783, când veni Ghedeon Nichiti, tot Sârb, și tot cu titlu provizor.

La 1784 adică tocmai în anul când în Munții Apuseni izbucni revoluția lui Horia, Cloșca și Crișan — despre care vom vedea și noi mai târziu — sosi și la Sibiu arhimandritul Gherasim Adamovici, din Mănăstirea Sârbească din Sistarvatz, ca să păstorească pe Români neuniți. Păstorii neuniți din aceste vremuri — după cum vedem — erau tot sârbi, cari nu se interesau de binele și înaintarea poporului român de pe acelea meleaguri, așa că singurul părinte, care avea la inimă binele și fericirea întregului popor a fost episcopul Bob dela Blaj.

El se puse în legătură cu Români învățați cari ocupau diferite slujbe înalte în monarhie, dar — după cum era obiceiul și legea timpului, — sub nume strein, cum a fost Iosif Meheșu, fiul protopopului unit din Cluj, care era secretar în cancelaria transilvană din Viena sub numele de „Mehesi”, și Ioan Morariu Piuarin din Sadu care era medic oculist în Cluj, cu numele de Müller von Müllersheim”, Ștefan Oros, David Voina, și alții, cari aveau slujbe înalte prin guvern și cancelarii. Cu aceștia se înțelese episcopul Bob, cum s'ar putea îmbunătăți soarta iobagilor din Ardeal, mai cu seamă în timpul dureroasei reacțiuni care a urmat răscoalei din Munții Apuseni, după uciderea celor trei conducători.

Iosif Meheșan și Ioan Morariu Piuarin culeseră dorințele poporului și trebuințele cele mai arzătoare, și le așternură pe hârtie. Episcopul Bob iscăli, iar aceia înduplecară și pe episcopul Gherasim dela Sibiu să subscrie, apoi cererile acelea le trimiseră de-a dreptul împăratului Leopold II, care pe atunci se afla în Italia. Aceasta este cunoscuta „carte de cerere a poporului Român”, sau precum îi ziceau streinii „Supplex libellus Valachorum”, dela 1791.

Cererile acelea au fost cuprinse în 5 puncte, cari pe scurt cuprindeau cam acestea:

1. Numirile batjocuritoare și aducătoare de ură, cuprinse în legile țării și aplicate națiunii Române, ca „suferită”, „venetică” și altele de felul acesta, cari nu sunt vrednice de legislația unei țări, să fie șterse, iar națiunea română să fie pusă în drepturile civile și politice ce i se cuvin, fiind ea cea mai veche națiune în țara asta.

2. Națiunii române să i se dea locul ce i se cade între celelalte națiuni politice din țară.

3. Clerului de rit oriental — fără deosebire dacă este unit sau nu cu biserica Romei — precum și nobilimei și poporului dela orașe și dela sate să li-se recunoască drepturile întocmai ca și clerului, nobilimei și poporului altor națiuni din țară, și să se bucure de aceleași privilegii.

4. Cu prilejul alegerilor și a numirilor de funcționari la orașe și la sate, să se numească și dintre Români cu carte și învățați după numărul locuitorilor de naționalitate română.

5. Comitatele, districtele, scaunele, orașele și satele, în cari Români întrec în număr pe celelalte naționalități, să aibă numiri românești. Locuitorii — fără deosebire de naționalitate, — să se bucure de aceleași drepturi și să poarte aceleași sarcini.

Iată ce pretindea vlădicu Bob, nu numai pentru ai săi credincioși, ci pentru toți de o potrivă, numind anume pe neuniți, cum dintre ei nimenea de când e lumea n'a cerut ceva și pentru uniți; ba, dimpotrivă, au căutat să le ia și ce au avut, și mai bine să aibă altcineva, numai uniții nu. Asta este ura pe care Bizanțul cel ucigaș de iubire față de deapropoale a sădit-o în inimile neuniților, și care dacă cumva mai dăinuște încă și astăzi, e numai, ca să fie semnul celor ce vreau să vadă, că unde e ură, nu poate să fie Hristos, iar nouă să ne aducă aminte cuvintele întăritoare: — „Dacă vă urește lumea, aducevă-ți aminte că pe mine mai înainte decât pe voi m'a urt. Indrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Împăratul primi cererile Românilor în Italia și porunci guvernului din Sibiu să le ia în desbatere în dietă, și să facă tot ce vor putea ca Românilor să li-se facă dreptate.

În dieta ținută la 21 Iunie 1791 la Mediaș se citi suplica Românilor și rescriptul împăratului. Membrii dietei se înspăimântară ca de altă primejdie, pe de o parte pentru că cei doi vlădici au îndrăznit să se adreseze de-a dreptul împăratului, pe de alta că împăratul stăruia ca Românilor să li se facă dreptate.

O ascultară cu încordare, dar tocmai în timpul când se oitea, se auziră clopotele sunând a foc. Așa știau membrii dietei ardeleni să facă când era vre-o poruneă dela împăratul pe care ei nu voiau să o împlinească. Puneau adică să

sune clopotele a foc, ori chiar aprindeau niște paie prin apropiere, ca să aibă prilej să iese din dietă, iar lucrurile să rămână baltă.

Așa făcură și acum, dar baronul Nicolae Veselényi le strigă: — Stați pe loc, căci aici avem de potolit un alt foc, destul de mare. Se adresează apoi răstit episcopului, întrebându-l, dacă cunoaște cererile.

— Dacă nu le-aș fi cunoscut nu le-aș fi scris — răspunse episcopul. E drept că a scris-o altul, și numai niște cuvinte nu mi-au plăcut, dar am scris-o.

În dietă se iscă o furtună asemenea a celeia dela Sibiu din 23 Ianuarie 1744, când s'au citit cererile episcopului Inochentie: dar episcopul Bob le apăra cu energie.

Cererile Românilor nu se trecură în protocolul dietei, pe motivul că scrierea era prea lungă, dar episcopul scrisese din nou împăratului, și iscăli numai singur, căci episcopul Gherasim dela Sibiu nu mai vru să subscrie, zicând că l-au amenințat cu „acțiune fiscală”, adică dare la judecată, că dânsul ne fiind Român, nici ardelean, a îndrăznit, să subscrie, în numele poporului român din Transilvania. Împăratul scrisese a doua oară dietei, poruncind să se facă dreptate Românilor. Atunci se luă în desbatere, la 5 August 1791, dar foarte pe scurt, hotărând ca „edictul de toleranță” dela 1781, să se aplice și Românilor neuniți.

Așa știau membrii dietei, Unguri și Sași, să motroșască lucrurile cari erau spre binele Românilor.

N. Lupu

Hoție ca'n codru

Unul care trebuia să infunde demult temnița — Neomenia unui cămătar jidan — Dobânzi de 200—300 la sută — în loc de 2000 Lei a luat 8821

În vremea din urmă — după ce s'a făcut conversiunea datorțiilor — băncile n'au mai voit să facă împrumuturi și plugarii lipsiți de bani au fost siliți să se împrumute dela cămătarii din satele lor sau din orașele apropiate. Acești cămătari, cei mai mulți jidani, au lucrat fără nici o milă față de cei pe cari li împrumutau, așa că câțiva ani au izbutit să-și adune averi mari, numai din cametele pe cari le luau după banii împrumutați. E destul să amintim că ei încasau dobânzi de 200—300 la sută după capitalul împrumutat.

Acela care i-a întrecut pe toți în cămătărie a fost un jidănaș de lângă Cluj, Maurițiu Janovitz. Dumnealui spunea că-l Român și că lubește pe Români. Numele însă și periculi îl făceau de minciună și-l arătau că și el face parte din neamul ales a lui Avram. Și-l mai arăta încă ceva din ce porodiță aleasă se trage: apucăturile. Dumnealui, jupânul „Moritz” era săritor nevole mare. Ajuta și împrumuta bucuros cu bani pe ori și cine, chiar și pe Români. Nu uita însă ca atunci când da banii să ceară dela fiecare câte ceva în schimb. Dela unul lua un bou, dela altul o vacă sau o sfoară de pământ ca să aibă întotdeauna câte ceva în locul banilor. Toate acestea erau trecute apoi pe numele lui cu contracte în regulă de vânzare și cumpărare, întărite și ferecate după toate formele. În felul acesta împrumutat peste trei sute de țărani numai din Cojocna, dela cari a luat camătă de 500—600 la sută. Toți cei jefuiți de această fiară răpitoare cu chip de om, pericuni și nume îndovesc, n'au zis nimic. Au muncit din greu au făcut din noapte zi și și-au tras pâinea dela gura lor și a copiilor, ca să poată plăti lui jupân Moritz cametele celea mari. În vremea asta jidănașul fara ca'n codru, se îngrișea ca

toți pull lui, strângea averi mari și striga în gara mare că el îi prigoniți și batjocorit în România Mare.

Toate acestea s'ar fi petrecut neștiute de alimeni, acolo în lumea năcăjită a satelor, dacă unul din cei supși de această lipitoare nesățoasă, n'ar fi făcut arătare la judecată.

Imprumutase adevărat jupânul, acum șapte ani pe un țaran din Cojocna, Nemeș Ladislau, cu suma de 2000 Lei. Pentru garantarea imprumutului țaranul a înscălit un contract, prin care vindea cămătarului său o vacă cu prețul de 2100 Lei. Pe lângă aceasta a mai dat și o poliță (cambie, vecsel) în alb (pe care nu era scrisă nici o sumă). În contract țaranul se obligase să îngrijească el vaca vândută și să dea cămătarului în fiecare zi opt litri de lapte. În felul acesta i-a dus lapte trei ani de zile, când având ceva bani și-a plătit întreaga datorie de 2000 lei.

În toamna anului trecut, cămătarul a scris pe cambia primită dela țaran suma de 4200 lei și a cerut execuție împotriva lui. Pentru a și scăpa averea dela licitație, plugarul a mai plătit cămătarului încă 6821 lei, căci acum se adunaseră și spesele advocaților. Cu alte cuvinte, cămătarul a primit pentru 2000 lei, suma de 8821 și opt litri de lapte în fiecare zi.

Judecătorul auzind toate acestea a hotărât să cheme pe cămătarul hrăpăreț, ca să și dea seama de faptele lui și înaintea judecății oamenilor, până când va ajunge să răspundă la fața judecății veșnice.

O mamă își regăsește fiul, după 25 de ani

Povestea unei vieți sbruciumate și triste — Când s'au despărțit lăsase biala mamă un copilăș de leagăn și acum întâlnea un flăcău voinic

Maltru zilele trecute la ușa unei familii sărace și neștiute din Oradea a bătut sfios un tânăr necunoscut. Spunea că vine de departe din Ungaria și că își caută mama despre care a auzit că trăiește aici. Bucuria vederii dintre mamă și tânărul necunoscut a fost mare. Au vărsat lacrimi de bucurie și cu ei au plâns toți cei ce le-au auzit povestea tristă și înduioșătoare a jainicei lor vieți.

Cum s'au despărțit

Era în anul 1914, după izbucnirea marelui război. Pe front plecase multă lume. Plecaseră și bărbații unei femei tinere și sărace din orașul Miskolcz, iar ea rămăsese acasă cu un copilăș de 2—3 ani. O vreme a muncit biala femeie să-și crească copilășul. Greutățile erau însă din zi în zi tot mai mari. Când n'a mai putut să le facă față, și-a dus și ea copilășul la un azil. Acolo îi știa mai la adăpost și ea putea mai liniștită să-și caute o bucată de pâine.

Zilele s'au înăsprit însă tot mai mult și vremurile au fost tot mai grele. Biala femeie găsea tot mai puțin de lucru la Miskolcz. A mai venit apoi vestea că cel plecat pe front murise și el. De Miskolcz n'o mai lega nimic decât copilul. Încolțită de vitregia sorții, și-a călcat însă pe inimă și-a plecat să găsească de lucru în altă parte. A umblat așa mai mulți ani dintr'un oraș într'altul până când s'a oprit la Oradea.

După război Oradea a ajuns sub stăpânire românească și văduva soldatului Lörincz a rămas pe pământ românesc, despărțită pentru totdeauna de copilășul ei părăsit în azilul din Miskolcz. Cu vremea și a găsit și ea un rost și s'a măritat a doua oară.

Copil al nimănui...

În vremea asta, undeva departe la Miskolcz, copilul părăsit creștea în voia sorții, copil al nimănui.

Tatăl său murise, iar despre mamă sa nu mai știa nimic. Cel dela azil nu știa ce să facă cu el. Trebuia să fie aruncat în stradă. S'a întâmplat însă spre norocul său că a fost cerut dela azil de o familie bogată și fără copii. În casa familiei Krajanh avea să-și petreacă de-acum micul Ioan Lörincz viața sa. Nouii săi părinți erau destul de înstăriți și-l iubeau ca pe copilul lor. Îi iubeau și ei nici nu știa că e un copil găsit pripășit la uși streine.

Mai târziu i-au spus alții că acela care îl cresc nu sunt părinții săi adevărați, că al lui au murit de mult.

De atunci o tristețe mare i-a cuprins sufletul. Nouii săi părinți făceau tot ce puteau ca să-l recâștige. Tot din dragoste și ca să nu-l piardă, i-au răspuns și mamei sale când aceasta a întrebat de el dela Oradea, că băiatul ei a murit de scarlatină.

Au trecut ani și toate păreau uitate. Mama și copilul trăiau despărțiți, fără ca să mai știe unul de altul.

O altă nenorocire a fost să se zbată asupra lui părinții săi adoptivi sărăciseră și el trebuia de acum să-le câștige pâinea de toate zilele. Muncea cu credință și toți erau împăcați. Văzându-l cât este de bun și muncitor părinții săi adoptivi i-au descoperit că mama sa adevărată trăiește și că ea se află la Oradea. Tânărul Lörincz le-a înțeles dragostea și i-a iertat pentru că i-au ascuns adevărul. A rămas să muncească și pe mai departe pentru ei. Simțea însă în suflet un dor tot mai aprins după mama lui cea adevărată. Dorul acesta a crescut și mai mult când părinții lui cei adoptivi au adormit întru Domnul.

Rămânând din nou singur, s'a apucat iarăși să-și caute mama. Cu mare greutate, după doi ani, a izbutit să-l afle adresa și atunci a cerut învoirea să treacă în România. I-a dat și aceasta și după 25 de ani de despărțire mama și feciorul au ajuns să se vadă iarăși.

S'a bărbierit în biserică. Am crede poate mai ușor că și aceasta este isprava vreunui trăzolit de american, care vrea să i-se ducă vestea peste țări și mări. Lucrul acesta însă s'a petrecut la noi în comuna Popești-Leordeni de lângă București. Gheorghe Radu Oprea, paracliser (făt, crâșnic) la biserică din sat, s'a dus să tragă clopotele, așa dupăcum scrie în cărțile bisericești, că trebuie să se facă în postul Paștilor. Era însă omul cam necăjit, căci după slujbă trebuia să meargă la niște prieteni și nu mai avea vreme să se bărbierească. Nenorocul i-a făcut să întâlnească pe drum pe Nicolae Oprea, bărbierul satului, care tocmai venia cu sculele gata de bărbierit. Și se vede că gândul cel rău i-a îndemnat să-l ia cu el la biserică. După ce a tras clopotele, așa cum se cuvenia înainte de slujbă, s'a așezat pe un scaun în biserică și bărbierul s'a apucat să-l radă barba, ca să fie mai fercheș pe când vor veni credincioșii. Se vede treaba însă că bărbierul a lucrat prea încet, căci pe când era mai bine săpunit, au început a veni credincioșii la biserică. Se înțelege că nu mică a fost mânia acestora, când au văzut cum chiar cel pus să păzească biserică o necinstește. Au tăbărit cu toții asupra celor doi păcătoși cari se ferchezau în biserică și'n ghionturi și pumnii i-au dus până la postul de jandarmi.

În atențiunea cantorilor. La Volinteni p. Târgu Mureș, se poate ocupa postul de cantor, pe ziua de 30 Martie. Ceice ar dori să l ocupe trebuie să fie absolvenți a unui curs de cantori și să se prezinte într'o duminică la biserică, pentruca să-l vadă și audă oamenii. Cel ales va avea locuință cu 3 camere și pivniță, grajd, grădină, 8 jughere de loc arător și cositor. Trebuie să alăture la cerere și certificat de moralitate dela preotul de unde e de loc.

Direcțiunea publicității din subsecretariatul de Stat al propagandei pune în vedere tuturor particularilor și instituțiilor particulare, că toate cererile ce-l sunt adresate trebuiesc să fie timbrate (8 + 1). Celor netimbrate sau insuficient timbrate nu le va da curs, decât dacă se va plăti taxa îndoită, prin aplicarea de timbre mobile, conform art. 41 din legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

La Roma s'au făcut toate pregătirile pentru alegerea Papei. Pe când ajunge gazeta noastră în mâinile cititorilor, la Roma au și început votările pentru alegerea capului bisericii lui Hristos. Din vreme s'au făcut toate pregătirile pentru această însemnată alegere. Oficial, cel 62 cardinali au fost chemați pe ziua de 4 Martie. Atunci va începe și alegerea. În toată vremea, cât vor ține lucrările alegerii, nimeni din strein nu va putea intra în clădirea în care se va face această alegere.

Nenorocirea unui preot din județul Sibiu. Preotul Nicolae Dorea din comuna Loamnăș, fiind chemat la căpătâul unei bolnave, a plecat cu căruța și calul său. Pe drumul dintre Mândra și Loamnăș, calul s'au sperlat și au luat-o la fugă. Căruța s'a răsturnat și bietul preot a fost prins sub ea și târât așa mai multă vreme. Mai mulți țărani cari veniau pe drumul acela au oprit cali năvălași și preotul Nicolae Dorea a fost dus la spitalul din Sibiu. El are mâna stângă și coastele din partea stângă a pieptului frânt.

În Rusia și copiii sunt arestați și învinuiți de revoluție. Bolșevicii ruși se tem și acuma că poporul nu-l iubește și vrea să-l răstoarne dela cârma statului, de aceea poliția face necontentit la arestări printre cei bănuși că sunt dușmani ai bolșevismului. Între cei arestați au fost foarte mulți copii de 10 și 12 ani, învinuiți că ar vrea să dărâme statul bolșevic de azi.

O lampă care arde de două mii de ani. În Grecia lângă orașul Olympia se află un pom mare, de sub care izvorește un râuleț ce udă orașul. În trunchiul acestui arbore vechi de mii de ani este săpat un altar, închinat zeilor păgâni, a pădurilor și apelor. Pe altar arde o lampă despre care se spune că nu s'a stins de două mii de ani.

Cumplita faptă a unei copile de 11 ani. O faptă aproape de necrezut s'a petrecut în orașul Râmnicul Vâlcea din Vechiul Regat. Fetțița Adriana Teodorescu, în vârstă de numai 11 ani, și-a omorât prietena, o copilă de 9 ani Mița, pentrucă aceasta i-a

stricat sânul. Cele două fetițe, amândouă orfane, erau prietene bune. Părinții lor adoptivi erau vecini cu curțile. Adriana mai mare era însă o fire tare răutăcioasă și nesupusă. Cu prietena ei făcea tot ce voia. În zilele trecute la un joc Mișă însă i-a stricat sânul. Supărată peste măsură Adriana a dus-o până la o fântână părăsită unde i-a spus: „Desbracă-te să te înec”. Mișă s'a rugat să fie lertată, ceea ce Adriana n'a primit. Atunci blata copilă s'a desbrăcat și ucigașa a împins-o în fântână.

Năzdrăvănia unui milionar american. Bogătașii cei mari din America nu mai știu cum să-și petreacă. Vreau mereu ceva nou. Acum și-au găsit un nou fel de petrecere: locuitorii în copaci. Socotesc anume că nu-i mai bine să-și trăiască tot în case ca oamenii și s'au apucat să facă locuințe printre ramurile copacilor. Se spune că o pădure de la marginea orașului New York este plină de astfel de locuințe. Ba, mai mult, tinerii însurați dintre miliardarii găsesc că este foarte plăcut să-și petreacă cele dintâi luni ale căsătoriei lor în astfel de culburi.

Vizițiiul Papei Pius al XI-lea. Cel mai bătrân vizitlu din lume este vizitlu Papei Pius al XI-lea. Rinaldo Ioanichini, căci așa se numește acest bătrân vizitlu a slujit sub patru Papi: Leon XIII, Pius X, Benedict XV și Pius XI. În ziua în care Papa a murit, bătrânul vizitlu a implinit vârsta de 100 ani. Ultima lui dorință este aceea de-a plimba măcar odată cu trăsura și pe noul Papă.

Un guvernator cu 377 copii. Unul din cei mai bogăți oameni din Mexico, Policarpo Valenzuela, fost guvernator al statului Tabasco, simțind că i-se apropie sfârșitul, a dat de știri prin gazete ca toți copiii săi să vină la dânsul. În urma acestei vești au început a veni la Tabasco, din toate părțile, copiii bătrânului guvernator. Au venit bărbați în floarea vârstei, femei, flăcăi, fete și copii. De toți au fost 377. Înainte de a-și da ultima suflare, guvernatorul i-a recunoscut pe toți și i-a lăsat cu limbă de moarte ca averea să-le fie împărțită frățește.

Teatru țigănesc. Un glumeț din fire ar spune poate că țiganii toată viața fac teatru, așa că nu mai trebuie să-și aibă și un teatru anume. Totuși în Rusia, la Moscova este și un teatru țigănesc. Acolo se găsesc teatre aproape în toate limbile pământului și între acestea este unul și țigănesc. Nu știm, câtă lume merge să vadă teatru în limba țigănească, ceea ce putem spune e, că acela care face teatru, în frunte cu directorul, sunt cu toții țigani.

Șerpii aud cu limba. Descoperirea aceasta a făcut-o un învățat din America (Pensilvania), anume Newson. El toată viața s'a ocupat cu studierea animalelor și a șerpiilor, și după douăzeci de ani de muncă a văzut că aceștia aud cu limba. Atunci când șerpele este în apropierea culvei nu de aceea scoate limba ca să-l muște, ci ca să audă cu ea.

Cerșetori în urma unui rămășag. S'a mai întâmplat și încă de multe ori, ca oameni destul de bogăți în urma rămășagurilor pe cari le-au făcut, au rămas pe drumuri, săraci lipiți pământului. Acela despre care îi vorba în întâmplarea de față, un englez Edvard Horms, a hotărât să se facă cerșetor, chiar după ce câștigase rămășagul. Era funcționar la o bancă și câștiga destul ca să poată trăi. Într-o zi a făcut rămășag cu un prieten că pen-

tru suma de 10 lire (în banii noștri cam 6000 lei) va cerși o zi întreagă pe străzile orașului Londra. Zis și făcut. A doua zi, îmbrăcat în halne de cerșetor, a început să cerșească cerând mila trecătorilor. Seara, spre marea lui mirare, a văzut că după o zi de cerșetorie câștigase de trei ori cât era salariul său la bancă. N'a stat mult pe gânduri. S'a hotărât să rămână cerșetor toată viața, lucrând să trezească mila trecătorilor.

Prima biserică creștină. Lucrătorii cari repară acum biserica Sfântului Ioan din Lateran din Roma, au scos la iveală, urmele unor ziduri vechi, mâncate de vreme. Învățații spun că aceste ziduri sunt rămășițele celei dintâi biserici creștine, zidită acolo pe locul unde a fost răstignit Sfântul Petru.

† Arhidiacon Dr. Felician Bran, f. profesor de teologie și primnotar consistorial, primarhivar județean în retragere, a adormit în Domnul, după lungi și grele suferințe, duminică 12 Februarie la orele 20, în etate de 75 ani și 52 ani de preoție. Înmormântarea a avut loc marți 14 Februarie c. la orele 17 din capela cimitirului r. unit din Lugoj. Sfânta Liturghie pentru odihna sufletului s'a oficiat joi 16 Februarie la orele 7 în Catedrala din Lugoj.

Adormitul în Domnul a fost un preot foarte învățat, care a luat parte și la conciliul nostru provincial al treilea în calitate de mare învățat. Odihnească în pace!

† Netli Magde născ. Papiu, soția p. v. protopop onor. Ioan E. Magde din Drâmbar, a încetat din viață după scurte și grele suferințe în ziua de 9 Februarie, în al 75-lea an al vieții și al 55-lea al fericitei sale căsătorii. Rămășițele pământești au fost așezate spre vecinică odihnă sâmbătă în ziua de 11 Februarie la orele 2. p. m. Fic-i țărâna ușoară și amintirea binecuvântată!

Un munte de argint

În unele părți ale lumii comorile și bogățiile cele mari ale pământului au fost strânse în câte un singur loc la îndemâna oamenilor. Așa lacul Magadi din Africa de Răsărit este un izvor nesecat de sodă curată. În Sîria este un munte care are peste 50% fier curat, iar în Suedia unul care are 70% fier. Țara care le întrece însă pe toate cu astfel de bogății este Bolivia din America. Acolo este un munte aproape numai de argint.

Cabinet medical

Dr. VLADIMIR LISOVSKI, medic capitán, medicul Cercului de Recrutare. Boll de ochi, interne și venerice.
BLAȘ, Str. Regele Ferdinand Nr. 1.
Nr. 1166 (1-1)

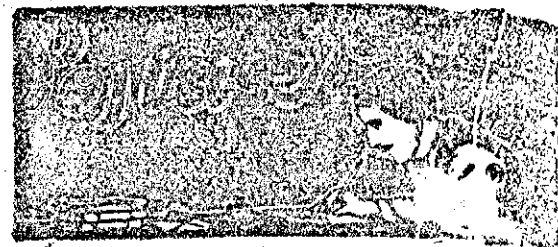
Dr. Georgia Lucian,

fost asistent al clinicilor din Cluj și Paris. Specialist în boli și operațiuni de Nas, Gât și Urechi.

SIBIU, strada Regina Maria (fost Clisădie) Nr. 16, Etaj I. Consultații între orele 11¹/₂—13 și 14¹/₂—18¹/₂. Telefon 373. 1167 (1-1)

Cotiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

Am primit abonament de încurajare de la Dr. Valeriu Traian Frențiu, episcopul de Oradea, 1000. Li mulțumim din inimă.

Șteu Teodor Odribeiu. Am primit carta peșteră și am controlat în registre, dar de aici foaia a mers regulat, deci noi nu suntem vinovați. Trebuia să ne amintim mai de vreme că foaia merge pe adresă greșită adresată în loc de Teodor, la adresa Ioan Șteu. Restanță pe 1937—138 lei, și pe 1938—150 lei.

Sântoma Aurel Rădești. Am căutat în registre dar n'am găsit că ați fi trimis bani, decât odată în Dec. 1936, 38 lei. Ați abonat foaia în 1 Dec. 1936, de pe o lună a fost 12 lei, iar 26 lei s'au trecut pe 1937. Mai aveți deci de plată pe 1937—124 lei și pe 1938—150 lei. Dacă aveți vre-o dovadă că ați trimis bani nu mai să ne scrieți.

Oficiul Parohial Luna de Jos. Ziarul s'a trimis de aici, începând cu Nr. 3—1939, la data de 13 Ianuarie. Tălan Dumitru Balomirul de C. De aici foaia merge la timp. Vă rugăm, controlați la poșta din Sibiu. Vasile Oprea Alma. Am reclamat la poșta și cu dem că de aici înainte Veți primi gazeta regulată.

Abonaților noștri. Numerii 1, 2, 3, 4 și 5 ai gazetei nu-i mai avem, au trecut toți. Deci, Vă rugăm nu-i mai cereți. Noilor abonați li-se va și abonament începând cu Nr. cu care începem ale trimite gazeta.

Oficiul paroh. Boghiș. Ați plătit 150 Lei cu mandat postal, prin urmare chitanță nu se poate trimite. Cu interesaji să caute la poșta gazetei, acolo chitanțele sumele primite.

Am primit 75 lei. Oprea Viorel I. Manasle, Necu Vasile, Dumea I. Adam, Rațiu Pompeiu, Dascal Coruș Dop Aurel, Deac Șofron, Cârnațiu Nicolae a Parohiei Duncea Gheorghe, Jurgu Ioan a Petrii, Bereș Carolina Alexente Vasile, Voineag N. Nicolae, Nistor Teodor, Pațea Alexă.

Am primit 100 lei. Palea Maria, Jorza Iulian, Horgoș Gheorghe, Agru din Lonea, Cioba Simion, Veltan Victor.

Am primit 150 lei. Dna Moldovan Cornelia, Ștefan Vasile, Pop Ioan, Parochia Vașad, Cristofor Turcuș Husariu Nicolită, Felea Teodor, Langa Ioachim, Miron Ioan Pătruș, Curcă Gh. Crișeanu, Sărb Iacob, Mănaș Ionim, Fehér Albu Gheorghe, Costan Vasile, Băbă Zaharie, Cordoș Dumitru, Tășădan Gheorghe, Mălaș Traian, Muntean Iacob, Dna Fica Oniga, Oltean Iacob Crețu Nicolae, Alimpiu Costea, Suciu Simion, Musteț Ioan, Băcilă Ioan, Nicoară Simion, Dr. Gavriș Aurel, Petrina Dtru, Săiu Vasile, Of. parohial Rupea, Bunuș Teodor, Moldovan Gheorghe, Telecan Petru, Parohia Găurești, Enescu Augustin, Moldovan Gheorghe, Suciu Ștefan, Anicuța Mesaroșiu, Zaha Ioan, Câmpcean Victor, Cosma Vasile, Alexa Vasile Pandorului, Bucur Dtru, Măteș Ștefan, Oltean Traian, Mihai P. Anton Bulai, Ștefan Viorel, Cernea Maria, Haneș Aron, Brutus Vasile, Radu Vasile, Joja Netidu, Popa Gh. Alexandru, Chelariu Ioan, Of. parohial Sărata, Tămaș Gheorghe, Betea Ștefan, Platon Nicolae preot.

Lei 200: Mădăraș Vasile, Man Teodor Gorea, Moldovan Iacob, Bot Simion, Chirion Hodărman I. Anicuța Stoica Iuliu, Șandru Rusalin, Chelza Ioan.

300 Lei: Crișan Longhin, Lazar Ștefan, Ștefan Gheorghe, Hurghiș Simion, Suciu Ștefan, Mihail Ioan, Nan Vasile America, Tarna Moisiu, Samoilă Alexandru, Radu Miron, Jercoșanu Petru invalid, Of. paroh. Bicăș Ardelean.

Alte sume: David Deac, preot 1100 Lei, Găurești Gh. 459, Ciuturăș Ștefan, 350, Of. paroh Vulcan 200, Gubariu Petru 160, Flnerăș Coloman 500, Bone Gheorghe preot 1275, Cioba August. 50, Rațiu Pavel I. Teodor, Poștor E. preot 478, Of. paroh. Răzoare 1000, Mihail Ioșif 125, Mathe Mihai 250, Fodor Ioan 297, Bărsan Constantin 50, Biserica unită Ighiu 450, Egri Augustin, preot 2400, Crăciun Radu, preot 180, Roiban Ioan 250, Bărbă Gheorghe 90, Ludovic Vida 227, Todea Grigorie, Rusu Alex. preot 1000, Cătună Vasile 285, Palea Ioan 123, Nistor Octavian 125, Gherman Ștefan 185, Drăg Vasile 50, Pitari Alexandru 50, Nagy Ioan 38, Iosif Surani, preot 1200, Parohia Goloș-Petru 350, Emil Dărgomir, protopop 500, Sabău Aron 250, Demian Găurești 240, Betea Vasile 50, Bujor Vasile 38.